

MARSZAŁEK

Województwa Kujawsko-Pomorskiego

Toruń, dnia 31 maja 2024 r.

ŚG-I-B.7245.1.141.2024

DECYZJA

Na podstawie art. 34 ust. 5, ust. 12, ust. 16 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2024 r. poz. 236) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 roku Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572)

przedstawiam

stanowisko, w którym interpretację opisaną w piśmie z dnia 9 kwietnia 2024 r. uzupełnioną pismem z dnia 16 maja 2024 r. przez Panią [REDAKTOWANE], Prezes Zarządu [REDAKTOWANE], ul. [REDAKTOWANE], co do zakresu i sposobu stosowania przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U. z 2024 r. poz. 433), w sprawie dotyczącej ustalenia:

1. że aby uznać opakowania za wielokrotnego użytku wystarczy świadectwo wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku, wydane w oparciu o testy, badania oraz adnotację na fakturze WU (wielokrotnego użytku) od dostawców opakowań – **uznają za nieprawidłową;**
2. braku konieczności pobierania opłaty od klientów końcowych za opakowania z tworzyw sztucznych, dla których dostawca opakowań wydał świadectwo wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku, w oparciu o testy, badania oraz adnotację na fakturze WU (wielokrotnego użytku) – **uznają za nieprawidłową;**
3. braku konieczności prowadzenia ewidencji nabytych i wydanych opakowań oraz konieczności składania sprawozdania o produktach, opakowaniach i o gospodarowaniu odpadami z nich powstającymi w przypadku opakowań z tworzyw sztucznych, dla których dostawca opakowań wydał świadectwo wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku, w oparciu o testy, badania oraz adnotację na fakturze WU (wielokrotnego użytku) – **uznają za nieprawidłową;**
4. braku konieczności pobierania opłaty od klientów końcowych za opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych w przypadku sprzedaży więcej niż jednej porcji żywności lub jednej porcji żywności w ilości większej niż jedna sztuka – **uznają za prawidłową.**

Uzasadnienie

Pismem z dnia 9 kwietnia 2024 r. (wpływ do tut. Urzędu: 18 kwietnia 2024 r.) Pani [REDAKTOWANE], Prezes Zarządu [REDAKTOWANE], ul. [REDAKTOWANE], zwana dalej Stroną lub Wnioskodawcą, złożyła wniosek o wydanie interpretacji indywidualnej co do zakresu i sposobu zastosowania przepisów ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, w sprawie uznania opakowań z tworzywa sztucznego za opakowania wielokrotnego użycia na podstawie wydanych przez dostawcę opakowań świadectw lub oświadczeń stwierdzających, że dane opakowanie jest uważane za

wielokrotnego użytku oraz w sprawie dotyczącej ustalenia konieczności pobierania opłat, prowadzenia ewidencji oraz składania sprawozdań.

Pismem znak: ŚG-I-B.7245.1.141.2024 z dnia 6 maja 2024 r. wezwano Stronę do uzupełnienia wniosku. Strona udzieliła odpowiedzi pismem z dnia 16 maja 2024 r.

Do wniosku zostało załączone potwierdzenie uiszczenia opłaty za wydanie decyzji o interpretacji indywidualnej zgodnie z art. 34 ust. 6 ustawy – Prawo przedsiębiorców.

Zgodnie z art. 34 ust. 3 ustawy Prawo przedsiębiorców, [redacted] we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej przedstawiła zaistniały stan faktyczny oraz własne stanowisko w sprawie:

Zgodnie z informacją zawartą we wniosku, [redacted] świadczy usługi gastronomiczne oraz cateringowe. Dania sprzedawane na miejscu podawane są na naczyniach porcelanowych, natomiast dania na wynos pakowane są w opakowania z tworzyw sztucznych. Wnioskodawca nabywa opakowania z tworzyw sztucznych, dla których od końca 2023 roku na fakturze zakupu widnieje określenie WU (wielokrotnego użytku). Zdaniem Strony opakowania te wyglądają identycznie jak te jednorazowego użytku. Do przedmiotowych opakowań „wielokrotnego użytku” dostawca dołączył świadectwa lub oświadczenia stwierdzające, że dane opakowania są uważane za wielokrotnego użytku.

We wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej postawiono pytania:

1. „Czy wystarczy aby uznać za opakowania wielokrotnego użytku świadectwo wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku, wydane w oparciu o testy, badania oraz adnotacje na fakturze WU (wielorazowego użytku) od dostawcy opakowań?”
2. „Czy od opakowań, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy pobierać opłatę tzw. konsumencką od naszych klientów (konsumentów końcowych)?”
3. „Czy do opakowań, o których mowa w pytaniu pierwszym, należy prowadzić ewidencję nabytych i wydanych opakowań oraz składać sprawozdanie w BDO (Sprawozdanie o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami – Dział III Tabela 4)?”
4. „Czy jesteśmy zobowiązani do pobrania opłaty tzw. konsumenckiej od konsumenta końcowego, któremu sprzedajemy w opakowaniach jednorazowych więcej niż jedną porcję żywności lub jedną porcję żywności w ilości większej niż jedna sztuka?”

Stanowisko przedstawione przez Stronę:

1. „Zdaniem Wnioskodawcy świadectwo wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku, wydane w oparciu o testy, badania oraz określenie na fakturze zakupu jako opakowanie wielokrotnego użytku, wystarczy aby takie opakowania uznać za wielokrotnego użytku.”
2. „Wnioskodawca stoi na stanowisku, iż od opakowań wielokrotnego użytku, które posiadają świadectwo wykorzystania tych wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku nie należy pobierać opłaty konsumenckiej.”
3. „Zdaniem Wnioskodawcy do opakowań wielokrotnego użytku, które posiadają świadectwo wykorzystania tych wyrobów z tworzyw sztucznych do wielokrotnego użytku nie należy prowadzić ewidencji tych opakowań i składać sprawozdania o produktach, opakowaniach i gospodarowaniu odpadami – Dział III Tabela 4.”
4. „Zdaniem Wnioskodawcy od opakowań jednorazowych, w których mieści się więcej niż jedna porcja żywności lub, w których mieści się jedna porcja żywności w ilości większej niż jedna sztuka nie jesteśmy zobowiązani pobierać opłaty tzw. konsumenckiej.”

Strona wskazała we wniosku, że nowelizacja ustawy z dnia 11 maja 2001 r. o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej (Dz. U.

z 2024 r. poz. 433) wprowadziła w art. 2 pkt 9e) pojęcie produktu jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych. Są to produkty, które w całości lub części zostały wykonane z tworzyw sztucznych i nie zostały przeznaczone, zaprojektowane ani wprowadzone do obrotu, tak aby osiągnąć w ramach ich cyklu życia wielokrotne użycie przez zwrócenie ich w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego były pierwotnie przeznaczone.

„Zgodnie z załącznikiem nr 6 ww. ustawy do produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych podlegających zmniejszeniu stosowania zalicza się:

- 1.) kubki na napoje, w tym ich pokrywki i wieczka;
- 2.) pojemniki na żywność, w tym pojemniki takie jak pudełko, z pokrywką lub bez, stosowane w celu umieszczania w nich żywności, która jest:
 - a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904 w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych oprócz trzech kryteriów stosowanych łącznie wskazuje w art. 12 jeszcze kryterium związane z tendencją do pozostawiania pojemnika na żywność w miejscach do tego nieprzeznaczonych z uwagi na jego pojemność lub rozmiar, w szczególności w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Chociaż odniesienie w art. 12 do pojęcia pojedynczych porcji żywności wskazano jako element decydujący, nie przedstawiono w dyrektywie żadnej definicji ani powszechnego rozumienia pojęcia pojedynczej porcji. Motyw 12 stanowi, że pojemników zawierających więcej niż jedną porcję żywności lub pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów tej dyrektywy. W szczególności wyłączenie pojemników zawierających jedną porcję żywności sprzedawanych w ilości większej niż jedna sztuka wskazuje, że pojęcie pojedynczej porcji żywności może dotyczyć porcji, którą zazwyczaj może spożyć jedna osoba podczas jednego posiłku.

Odpowiednia pojemność i rozmiar mogą jednak różnić się w zależności od wartości odżywczej znajdującego się w pojemniku produktu spożywczego i od zwyczajów konsumpcyjnych w Unii.”

Organ wezwał Stronę do wskazania, czy opakowania będące kubkami na napoje i pojemnikami na żywność z tworzywa sztucznego, które przez dostawcę nazywane są „opakowaniami wielokrotnego użytku”, spełniają definicję opakowań wielokrotnego użytku zawartą w art. 8 pkt 9) ustawy z dnia 13 czerwca 2013 r. o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1658 ze zm.) oraz czy opakowania te są zgodne z polską normą PN-EN 13429 „Opakowania – Wielokrotne użycie”, w szczególności z następującymi kryteriami oceny:

- wprowadzenie do obrotu w celu powtórnego użycia;
- opróżnienie opakowania (wyjęcie zawartości) nie powoduje poważnego (nieodwracalnego) jego uszkodzenia;
- opakowanie jest przystosowane do ponownego napełniania;
- wszystkie czynności procesu przygotowania do ponownego napełnienia są pod kontrolą w celu zminimalizowania ich negatywnego wpływu na środowisko;
- ponowne napełnienie produktem nie wiąże się z obniżeniem jakości tego produktu oraz ryzykiem dotyczącym zdrowia i bezpieczeństwa;
- istnieje zorganizowany system odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe), system ten jest dostępny na rynku;

- system zwrotności opakowań odpowiada kryteriom systemów określonym w normie (system zamknięty, otwarty i mieszany).

Art. 8 pkt 9) ww. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi podaje definicję opakowań wielokrotnego użytku. Zgodnie z tym zapisem przez opakowanie wielokrotnego użytku rozumie się opakowanie przeznaczone, zaprojektowane i wprowadzone do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach jednego cyklu życia wielokrotną rotację przez powtórne napełnianie lub ponowne użycie do tego samego celu, do którego było pierwotnie przeznaczone. Opakowanie to staje się odpadem opakowaniowym, gdy przestaje być opakowaniem wielokrotnego użytku.

Wnioskodawca, w uzupełnieniu wniosku przesłanym do tut. Urzędu wyjaśnił, że opakowania, których używa będące kubkami na napoje z tworzywa sztucznego, nie spełniają ww. definicji opakowań wielokrotnego użytku oraz nie są zgodne z polską normą PN-EN 13429 „Opakowania – Wielokrotne użycie”.

Jednocześnie Strona zauważyła, że nabywane i wykorzystywane przez nią pojemniki na żywność z tworzywa sztucznego spełniają definicję opakowań wielokrotnego użytku opisaną w art. 8 pkt 9) ww. ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi, ale nie są zgodne z normą PN-EN 13429 „Opakowania – Wielokrotne użycie” ze względu na niespełnienie kryterium istnienia zorganizowanego systemu odbioru opakowań w celu umożliwienia wielokrotnego ich użycia. Wnioskodawca jest w posiadaniu świadectwa możliwości wielokrotnego wykorzystania wyrobów z tworzyw sztucznych, w związku z testami przeprowadzonymi w oparciu o normy EN 12875-1 oraz 12875-2 („Odporność naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie – Część 1: Wzorcowa metoda badania wyrobów do użytku domowego” oraz „Odporność naczyń kuchennych na mechaniczne zmywanie – Część 2: Kontrola wyrobów niemetalowych”).

Marszałek Województwa Kujawsko-Pomorskiego udzielając interpretacji indywidualnej w przedmiotowej sprawie stwierdza, co następuje.

Zgodnie z art. 3 pkt 2 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i (UE) Rady 2019/904 z dnia 5 czerwca 2019 r. w sprawie zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko produktem jednorazowego użytku z tworzywa sztucznego nazywamy produkt, który jest w całości lub częściowo wykonany z tworzyw sztucznych i który nie został przeznaczony, zaprojektowany ani wprowadzony do obrotu tak, aby osiągnąć w ramach okresu żywotności wielokrotną rotację poprzez zwrócenie go do producenta w celu powtórnego napełnienia lub ponownego użycia do tego samego celu, do którego był pierwotnie przeznaczony.

Z uwagi na konieczność zmniejszenia wpływu niektórych produktów z tworzyw sztucznych na środowisko i zdrowie człowieka poprzez zmniejszenie ich stosowania, zgodnie z art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, przedsiębiorcy prowadzący jednostki handlu detalicznego, jednostki handlu hurtowego oraz jednostki gastronomiczne, w których są oferowane produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, wymienione w załączniku nr 6 do ustawy, będące opakowaniami lub napoje lub żywność pakowane przez tego przedsiębiorcę w te produkty, są zobligowani do pobrania opłaty od użytkownika końcowego nabywającego te produkty lub napoje lub żywność w tych produktach. Niepobieranie opłaty od użytkownika końcowego grozi administracyjną karą pieniężną w wysokości do 20 000 zł wymierzaną, w drodze decyzji, przez właściwego wojewódzkiego inspektora Inspekcji Handlowej (art. 40a pkt 1 i art. 40b ust. 1 pkt 1 i ust. 2 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej).

Strona w swoim wniosku wskazała, że dostawcy opakowań z tworzyw sztucznych przekazują świadectwa lub oświadczenia stwierdzające, że dane opakowania są uważane za wielokrotnego użytku

z uwagi na pozytywną ocenę testów pod kątem odporności naczyń kuchennych na zmywanie mechaniczne. Jednocześnie Wnioskodawca stwierdził, że kubki na napoje z tworzywa sztucznego nie spełniają definicji opakowań wielokrotnego użytku ujętej w art. 8 pkt 9 ustawy o gospodarce opakowaniami i odpadami opakowaniowymi. Natomiast pojemniki na żywność z tworzywa sztucznego spełniają definicję opakowań wielokrotnego użytku, ale zdaniem Wnioskodawcy, nie są zgodne z normą PN-EN 13429 „Opakowania – Wielokrotne użycie” ze względu na niespełnienie kryterium istnienia zorganizowanego systemu odbioru opakowań, aby umożliwić ich wielokrotne użycie.

Odnosząc się do powyższego należy zauważyć, że aby uznać produkty z tworzywa sztucznego za opakowania wielokrotnego użytku nie wystarczy spełnienie jednej z przesłanek. Aby możliwe było zakwalifikowanie opakowania do opakowań wielokrotnego użytku konieczne jest zapewnienie systemu odbioru opakowań (umowy organizacyjne, techniczne i finansowe).

Strona we wniosku wskazała, że jej zdaniem dostawca opakowań nie zorganizował systemu odbioru opakowań.

W związku z powyższym nie można przyjąć, że dokumenty o możliwości mechanicznego zmywania naczyń kuchennych, bez kierowania opakowań do ponownego napełnienia powodują, że opakowania jednorazowego użytku stają się opakowaniami wielokrotnego użytku i tym samym nie podlegają opłacie wynikającej z art. 3b ust. 1 ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej.

W kontekście powyższego należy mieć na uwadze, że celem znowelizowanej ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej jest zmniejszenie stosowania niektórych produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych, w tym kubków na napoje i pojemników na żywność. Kubki na napoje oraz pojemniki na żywność stanowią najbardziej zaśmiecającą grupę przedmiotów i mają znaczny negatywny wpływ na środowisko, zdrowie i gospodarkę, stąd konieczne jest stosowanie przez Wnioskodawcę przepisów przedmiotowej ustawy. Oferując użytkownikom końcowym opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych ze świadectwem możliwości wielokrotnego wykorzystania, bez zorganizowania systemu wielokrotnego użycia do ponownego wykorzystania opakowań w tym samym celu, Wnioskodawca podlega obowiązkowi pobierania opłaty wynikającej z art. 3b ust. 1 ww. ustawy.

Z uwagi na fakt, iż Wnioskodawca, zgodnie z art. 3b ust. 1 ww. ustawy, zobligowany jest do pobierania opłaty za opakowania jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych od użytkowników końcowych, tym samym zobligowany jest do prowadzenia ewidencji liczby nabytych i wydanych użytkownikom końcowym produktów jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych wymienionych w załączniku nr 6 do ustawy. Zgodnie z art. 3h ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, ewidencję należy prowadzić w danym roku kalendarzowym, w postaci papierowej albo elektronicznej, a na jej podstawie należy składać za pomocą elektronicznego systemu BDO, sprawozdanie zawierające informacje, o których mowa w art. 73 ust. 2 pkt 3a ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach.

Zgodnie z załącznikiem nr 9 Sekcja I. do ustawy o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej, do pojemników na żywność wchodzących w zakres stosowania ustawy zalicza się pojemniki spełniające następujące kryteria, które mają zastosowanie do żywności w pojemnikach:

- a) przeznaczona do bezpośredniego spożycia, na miejscu lub na wynos,
 - b) zazwyczaj spożywana bezpośrednio z pojemnika oraz
 - c) gotowa do spożycia bez dalszej obróbki, takiej jak przyrządzenie, gotowanie czy podgrzewanie
- w tym pojemniki na żywność typu fast food lub na inne posiłki gotowe do bezpośredniego spożycia, z wyjątkiem pojemników na napoje, talerzy oraz paczek i owijek zawierających żywność.

Wszystkie trzy powyższe kryteria stosuje się łącznie.

Oprócz ww. kryteriów istnieje jeszcze kryterium określone w art. 12 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/904, które stanowi, że decydującą rolę odgrywa fakt, czy istnieje tendencja do pozostawiania tych pojemników w miejscach do tego nieprzeznaczonych, z uwagi na ich pojemność i rozmiar, szczególnie w przypadku pojemników zawierających pojedyncze porcje żywności. Niestety dyrektywa nie podaje żadnej definicji pojedynczej porcji. Jednocześnie mówi, że przykładami pojemników na żywność, których nie należy uznawać za produkty jednorazowego użytku z tworzyw sztucznych do celów przedmiotowej dyrektywy, są pojemniki na żywność zawierające suszoną lub zimną żywność wymagającą dalszej obróbki, pojemniki zawierające więcej niż jedną porcję żywności lub pojemniki zawierające jedną porcję żywności sprzedawane w ilości większej niż jedna sztuka.

Wobec powyższego zdecydowano jak w sentencji.

Niniejsza interpretacja przepisów dotyczy przedstawionego przez Wnioskodawcę stanu faktycznego i jest zgodna ze stanem prawnym obowiązującym w dniu wydania niniejszej interpretacji. Interpretacja zawarta w powyższej decyzji dotyczy wyłącznie tej indywidualnej sprawy.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji służy Stronie odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Toruniu za pośrednictwem Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego w terminie 14 dni od daty doręczenia przedmiotowej decyzji. Przed upływem terminu do wniesienia odwołania Strona może zrzec się prawa do wniesienia odwołania wobec organu administracji publicznej, który wydał decyzję. Z dniem doręczenia tutaj. Organowi oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia odwołania, niniejsza decyzja stanie się ostateczna i prawomocna.

z up. Marszałka Województwa

Anna Wójcicka
Dyrektor
Departamentu Środowiska

(1)

Otrzymują:

1. [REDACTED]
2. aa [REDACTED]